

Bogății de nepătruns

9. Hristos, țelul nostru

Deja din primul moment al trezirii noastre spirituale prin Duhul lui Dumnezeu Hristos este pus înaintea ochilor noștri ca țel. Așa a fost și la temnicer, pe care Duhul Sfânt, prin ceea ce l-a făcut să audă și prin evenimentele supranaturale din noaptea aceea plină de evenimente, l-a zguduit trezindu-l, așa că el a venit și căzând la picioarele lui Pavel și Sila a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?» Și ei au răspuns: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta» (Faptele Apostolilor 16.29-31). Aceasta stă în deplină armonie cu cuvintele rostite de Domnul Însuși: „Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.14,15). Motivul pentru aceasta este evident. Când păcătosul ajunge să simtă vina lui, Dumnezeu apare înaintea lui ca judecător, ca Dumnezeu sfânt, ale cărui drepturi el nu le-a împlinit și sub a cărui judecată dreaptă el a căzut din cauza aceasta. Deci nevoia lui propriu-zisă constă în a găsi o ieșire, și anume atât din starea lui cât și cu privire la sentința sub care el suspină; și deoarece această ieșire se poate găsi numai în Hristos, Hristos este primul țel spre care se îndreaptă privirea lui.

Apostolul Pavel prezintă deosebit de clar adevărul acesta în epistola către Romani. Acolo se spune: „pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.23-26). După ce păcătosului i-a fost prezentat Hristos în rezultatul lucrării Sale de ispășire și el a primit prin credință mărturia lui Dumnezeu cu privire la El, ce este El și ce a făcut El, el (devenit credincios între timp) este îndreptățit, curățit de toată vina – mai ales, de ceea ce stătea împotriva lui -, și el are acum „pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1). Desigur el are mult mai mult; însă vrem să îndreptăm atenția aici spre faptul că el devine mântuit în momentul când privește cu credință la Domnul Isus, care a fost pus înaintea lui în timpul necazului sufletului său. Are el prin aceasta destul din Hristos? Departe de așa ceva! Căci cercetarea în continuare a Scripturii va arăta, că țelul, spre care ochii lui au fost îndreptați, pe când era încă un păcătos vinovat, este tocmai țelul care rămâne înaintea ochilor lui, după ce a fost mântuit prin harul lui Dumnezeu. Da, țelul, spre care privește păcătosul, ca să fie eliberat de povara grea a păcatelor sale, este exact ceea ce trebuie să umple privirea lui în timpul întregii lui călătorii ca sfânt – și aceasta chiar până în toată veșnicia.

Propunem să luăm câteva exemple în privința aceasta, ca să arătăm, că privirea credinciosului ar trebui să fie întotdeauna îndreptată spre Hristos; că El ne este prezentat ca țel, care ar trebui să umple toată privirea noastră și să atragă sufletele noastre.

1. Așa cum El este pentru păcătos subiectul credinței spre mântuire, El este și pentru cel sfânt țelul vieții în credință. De aceea și Pavel scrie: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20); aceasta înseamnă (cu privire la fraza secundară scoasă de noi în relief), că viața, pe care apostolul o ducea aici pe pământ, avea pe Domnul Isus ca țel al credinței Sale. Aceasta corespunde și cu ceea ce Domnul Însuși a spus, atunci când ucenicii, având în vedere

despărțirea Lui în curând de ei, s-au întristat foarte mult: „Să nu vi se tulbure inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine” (Ioan 14.1). Deci aici El îi învață, că într-adevăr în curând El nu va mai fi cu ei și ei nu-L vor mai vedea cu ochii lor trupești, însă ei ar trebui să creadă în El – să-L aibă pe El ca subiect al credinței lor -, la fel cum ei credeau în Dumnezeu; și în privința aceasta El le-a revelat caracterul locului unde El voia să meargă. Era casa Tatălui, o casă cu multe locuințe, unde El le va pregăti un loc, și anume cu privire la timpul când El va reveni pentru ei. Până atunci ei ar trebui să fie preocupați cu El, să-L aibă ca țel; și ce plăcut și binecuvântat este să ne îndreptăm privirea spre El – da, s-o avem întotdeauna îndreptată spre El, că Hristos este preocupat în casa Tatălui cu noi și pentru noi. Oricât de întunecați ar fi norii, care umbresc drumul nostru pe pământ, și oricât de numeroase ar fi încercările, nimic nu-L poate ascunde privirii credinței, în toată gingășia dragostei Lui, în tot ce este El înaintea lui Dumnezeu pentru noi; și din prezența Lui se revarsă tot timpul lumină, bucurie și pace.

Însă noi avem mai mult decât aceasta: nu numai că El este subiectul credinței noastre, ci credința noastră este susținută de El; noi trăim numai prin privirea credinței spre El ca țel al nostru. Hristos ca țel al nostru este viața credinței noastre. De aceea El mai spune: „După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie” (Ioan 6.57). Să mănânci pe Hristos înseamnă, așa cum s-a arătat deja într-un capitol anterior, nimic altceva decât să ți-L însușești permanent pe El Însuși, în tot ce este El, prin acțiunea credinței; și astfel se arată că noi în totul suntem dependenți de El ca izvor al vieții; că așa cum hrana menține corpul nostru în viață și îl hrănește, și Hristos menține sufletul nostru în viață și îl hrănește. Deci El este țelul nostru; și noi trăim numai prin practicarea credinței, conform cuvântului din epistola către Evrei: „cel drept va trăi prin credință” (Evrei 10.38). La El este izvorul vieții, și credința este canalul prin care noi suntem legați cu Izvorul și prin care – în puterea Duhului – curge viața. Deci noi trăim atât prin credința în Hristos, cât și în dependență de Hristos.

2. Hristos este și țelul slujirii noastre; da, viața noastră întreagă Îl are ca țel suprem. „Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.14,15). Chiar și mai clar, chiar dacă este de aceeași natură, este vorbirea într-o altă epistolă: „Pentru că pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). El se afla ce-i drept în momentul acela în închisoare, însă el era așa de dezlegat de sine însuși, că putea să dorească să vină așteptarea serioasă și speranța, că el în nimic nu va fi dat de rușine; mai mult chiar, el putea avea toată îndrăzneala, că, ca întotdeauna, și aici și acum Hristos va trebui glorificat în trupul lui, fie prin viață, fie prin moarte; și motivul încrederii lui consta în: „viața pentru mine este Hristos.” Acesta era singurul țel în viața Sa; toate activitățile sale felurite, tot ce dorea și tot ce făcea era în legătură cu Hristos. În felul acesta viața lui se apropia tot mai mult de exemplul minunat al Domnului nostru preamărit, care s-a văzut vreodată pe pământ. Căci Hristos nu a căutat să-Și placă Lui Însuși; El totdeauna a făcut ce Îi plăcea Tatălui; hrana Lui a constat în a face voia Tatălui Său și să facă lucrarea Sa (Ioan 4.34; 5.30; 6.38; 8.29). Apostolul face deosebit de clar adevărul acesta în legătură cu moartea lui Hristos. „Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.1,2). Desigur El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, însă era Dumnezeu, pe care sufletul Său Îl avea de fapt înaintea ochilor; era glorificarea lui Dumnezeu, pe care El o căuta și care era laitmotivul morții Sale; căci El a devenit ascultător – cu siguranță față de Dumnezeu – ascultător până la moarte, da, moarte de cruce.

Și la noi ar trebui ca Hristos să fie conținutul și țelul vieții noastre, al gândurilor noastre, al sentimentelor, planurilor, preocupărilor și activităților noastre. Noi suntem ai Săi, căci El ne-a răscumpărat cu sângele Său prețios; și El Își revendică dreptul asupra noastră, pentru ca noi să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru El, care a murit și a înviat pentru noi. Ce încercare profundă înseamnă aceasta! Mi-am propus *eu* una sau alta? Este aceasta pentru Hristos? Doresc *eu* ceva *pentru mine*, sau să fie *pentru Hristos*? Este vorba de râvna *mea* în slujire? Este slujba mea pentru Hristos? Pot privi în jur în locuința mea și spune că tot ce văd aici este pentru Hristos? Expresia „*pentru Hristos*” ne oferă deci un principiu care se lasă aplicat la întreaga noastră viață zilnică; un principiu, care să fie pentru noi determinativ, care ar trebui să conducă tot ce facem și toate căile noastre; un principiu conform căruia eul (omul vechi) nu mai înseamnă nimic, ci Hristos înseamnă totul.

3. Hristos ne este prezentat și ca subiect, pe care noi trebuie să-L posedăm. Acest aspect ne este prezentat în epistola către Filipeni capitolul 3. La începutul acestui capitol apostolul enumeră avantajele, pe care el le avea ca iudeu (ca om după carne) și cum acestea au constituit baza încrederii lui. „Dacă vreun altul gândește să se încreadă în carne, eu cu atât mai mult: circumcis a opta zi; din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; după Lege, fariseu; în privința râvnei, persecutor al Adunării; în privința dreptății care este în Lege, fiind fără vină.” Deci el avea tot ce omul firesc ar putea prezenta înaintea lui Dumnezeu. El nu lăsa nimic de dorit din punct de vedere moral, religios și bisericesc – conform sentinței omenești. Chiar și mai mult: inspirat de Duhul lui Dumnezeu la scriere, el poate spune chiar că „în privința dreptății care este în Lege, era fără vină.” Ca și tânărul, care L-a întrebat pe Domnul Isus: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viață eternă?” și după ce i s-a îndreptat atenția spre porunci, el a răspuns: „Toate acestea le-am ținut”. – La fel și Saul, care ar fi putut adăuga la cuvintele tânărului: „Ce-mi mai lipsește?” (Matei 19.16-21). Însă când Saul, care în orbirea lui prigonea Adunarea, era tocmai pe drumul spre Damasc, a fost întâmpinat de Domnul în gloria Sa – tocmai acest Isus, pe care el împreună cu toată națiunea lui L-au lepădat și respins, dar care acum era înviat dintre morți și glorificat, i s-a arătat; și drept urmare Saul a recunoscut adevărata valoare a valorii *Sale* mari în lumina gloriei care l-a înconjurat; el a văzut cât de total lipsit de valoare erau toate acestea, și acum prin harul lui Dumnezeu era în stare să spună: „dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 3.7,8). Deci el a descoperit aurul curat, lângă care tot ceea ce el și-a închipuit că ar avea valoare a apărut numai ca vechituri nefolositoare; și după ce el a evaluat toate acestea după valoarea lor adevărată, el voia acum numai să-L câștige pe Hristos – aceasta înseamnă să-L posede pe Hristos ca și câștig. Tot ce era așa prețios în ochii săi, a pălit acum, și numai Hristos a rămas; și anume nu numai ca bază a încrederii lui înaintea lui Dumnezeu, ci și ca posesiune veșnică a lui. Căci Hristos a câștigat inima lui; și inima nu se odihnește până când a dobândit subiectul încrederii ei.

Însă era un Hristos în glorie, Cel pe care L-a văzut și L-a dorit; drept urmare el putea să posede pe acest Hristos numai în glorie. De aceea și tot drumul de aici înainte al apostolului a fost călăuzit de această realitate. Cu inima și ochii îndreptați spre țelul său, el a zis: „însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (dacă și eu aș putea apuca din posesiune, pentru care și eu am fost apucat de Hristos). Și cu toată energia sufletului său, însuflețit de dorința arzătoare, el poate continua: „Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar *una* fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14). Deci acesta era premiul spre care el și-a îndreptat inima; și ca un concurent la alergări a alergat spre țel și nu a luat în seamă lucrurile din jurul lui sau le-a băgat

9. *Hristos, țelul nostru*

în seamă numai obscur, în timp ce alerga mai departe; căci ochii lui erau îndreptați spre Hristos glorificat; și în această lumină minunată de strălucitoare el nu putea să mai vadă și altceva. Deci acesta era lucrul care a captivat inima lui, a dominat și a format viața lui pe pământ și l-a mânat neobosit înainte în alergarea, în care el alerga. În timpul acesta aștepta pe Mântuitorul, pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul slab al slujitorului Său și-l va face asemenea trupului Său de slavă, și atunci el va fi în sfârșit ajuns la Țel și va fi pentru totdeauna ca Țelul său.

Acest Țel stă și înaintea fiecărui credincios. Ar trebui să ne verificăm noi înșine o dată în lumina locului acesta, în lumina energiei, a dorinței arzătoare și a sentimentelor concentrate ale apostolului. Fie ca fiecare dintre noi să se întrebe o dată înaintea lui Dumnezeu: posedă Hristos cu adevărat inima noastră așa fel că noi nu mai dorim nimic altceva? Ne satisface să pierdem totul pentru El? Considerăm noi, ca și Pavel, tot ce prețuiește omul firesc ca o pierdere, din pricina prețului nespus de mare al cunoașterii Domnului nostru Isus Hristos? Deseori se aude rugăciunea aceasta, și probabil și noi o rostim, ca inima noastră să fie îndreptată spre Hristos. Însă El Însuși a spus: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6.21). Deci dacă inimile noastre nu sunt îndreptate spre El și nu sunt preocupate cu El, aceasta este din cauză că El nu este în măsură suficientă comoara noastră. Dar dacă vrem să ne desprindem inimile noastre de această alergare cu tot ce este legat de ea, atunci trebuie să începem să ne preocupăm cu Hristos. Să cercetăm desăvârșirile Lui felurite, frumusețile Lui diferite, harul Său nespus de mare și dragostea Lui care nu se schimbă. *Atunci* inimile noastre vor fi atrase spre El; și după ce sentimentele noastre au fost aprinse prin dorința sfântă de a-L urma, atunci ele vor fi captivate în totul de El. Deseori cântăm:

Isuse, ești de ajuns pentru a liniști inima și sufletul!

Cât de adevărat este aceasta! Însă se pune întrebarea pentru noi, când aducem cuvintele acestea pe buzele noastre: cunoaștem noi aceasta și practic? Este realmente așa, că noi nu mai dorim nimic altceva, decât numai pe Hristos? Dacă am fi jefuiți de toate celelalte lucruri, am mai putea noi spune atunci, că Hristos ne este de ajuns? Acestea sunt întrebări care cercetează inima, și la ele ar trebui să se dea răspuns. Căci numai dacă noi cunoaștem *cu adevărat* acest adevăr, nici un alt lucru nu ne va abate privirea; și atunci vom dori să vină și momentul când vom fi ca El, așa cum este El, și vom fi pentru totdeauna la El.

*Să-I văd strălucirea mereu,
Pe veci să-L pot numi al meu
Stând în prezența Sa. –
Cu privirea pe veci în spre El îndreptată,
În raza luminii strălucind minunată,
A Lui față în glorie în cer se arată,
Celor sfințiți, ce stau la dreapta Sa.*

4. În afară de aceasta El ne este prezentat ca imagine, în al cărui chip noi vom fi transformați. Gândul acesta este într-adevăr conținut în pasajele tratate, însă într-un alt loc din Scriptură el ne este prezentat și mai clar. Astfel ni se spune, că noi am fost „rânduși mai dinainte” să fim „asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mai mulți frați” (Romani 8.29). Și apostolul Ioan arată spre acest fapt, spunând: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2). Cel mai clar însă exprimă Pavel acest adevăr. Când scrie credincioșilor din Corint, și prezintă slujba dreptății în contrast cu

9. *Hristos, țelul nostru*

slujba condamnării, fiind călăuzit să vorbească despre locul plinătății și al binecuvântării, la care au fost aduși credincioșii, el spune: „noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). În privința aceasta el se referă la Exod 34, unde citim, că Moise s-a văzut determinat să-și acopere fața cu un văl, ca să acopere gloria care se reflecta de pe fața lui (după ce s-a coborât de pe munte, unde a petrecut 40 de zile și 40 de nopți în prezența lui Dumnezeu), deoarece Aaron și toți copiii lui Israel „se temeau să se apropie de el”. „Și Moise a încetat să le vorbească și și-a pus un văl peste față. Și Moise, când intra înaintea Domnului ca să vorbească cu El, își scotea vălul până ieșea” (Exod 34.29-34). În epoca aceea numai Moise intra la Domnul cu fața descoperită; însă acum este așa, că noi toți – toți credincioșii – privesc cu fața descoperită gloria Domnului.

Prin urmare este așa, că toți care ocupă poziția și locul de creștini, au fost strămutați în lumină, așa cum și Dumnezeu este în lumină; și acolo ei văd cu fața descoperită gloria Domnului. Hristos în glorie este țelul, pe care ei îl privesc. Aceasta s-a arătat în timpul acela într-un mod deosebit la moartea lui Ștefan: „Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7.55). Semnificativ la această imagine este, că cerul este deschis pentru fiecare credincios, așa că el în credință – fără văl, complet descoperit – vede un Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Căci pe baza morții Sale s-a rupt perdeaua – o expresie a faptului că ispășirea, pe care El a făcut-o prin moartea Sa, a fost primită de Dumnezeu ca împlinind deplin și desăvârșit cerințele sfințeniei Sale, așa că El putea acum să Se arate în tot harul Său și în toată dragostea Sa, ca să întâmpine pe păcătos și să-l conducă la Sine prin credința în Hristos, pentru ca el să poată locui în prezența Lui directă, în Locul Preasfânt. Acesta este locul fiecărui sfânt al lui Dumnezeu.

Însă aici trebuie acordată atenție: desigur este incontestabil adevărat, că fiecare credincios posedă locul acesta; însă este o cu totul altă întrebare, deosebit de importantă, dacă noi îl și ocupăm cu adevărat. Noi suntem aduși în locul acesta prin eficacitatea lucrării lui Hristos, precum și prin moartea și învierea Sa; și astfel este marele privilegiu al nostru, să fim preocupați permanent cu Hristos ca țel al nostru. Dumnezeu dorește cu plăcere ca noi să ne preocupăm cu El; căci El vrea ca noi să împărtășim împreună cu El bucuria Sa, prin aceea că noi privim fața Aceluia, care a redobândit gloria Sa, prin faptul că El a fost ascultător până în moarte, da, în moarte de cruce. Ne ocupăm noi locul în care am fost aduși prin harul Dumnezeului nostru, și avem noi părtășie cu El în privința desfătării inimii Sale? Probabil că în timpul actual nu este pericol mai mare, decât să cunoaștem adevărul deplin cu privire la poziția noastră, fără însă a năzui să corespundem și practic acestei poziții. Dacă ne lăudăm cu poziția noastră, dar nu suntem atenți la starea noastră, decădem în același rău care caracteriza pe iudei în timpul Domnului. De aceea ar trebui să verificăm cu toată seriozitatea, dacă avem atitudinea lui Ștefan; dacă privirile noastre, ca ale lui, sunt îndreptate permanent în sus spre gloria Domnului.

Ceea ce este minunat în privința aceasta, este faptul că Hristos, pe care Îl vedem ca țel al nostru, este și imaginea în care noi trebuie să fim transformați. Potrivit planurilor harului Său nesfârșit și pe baza bucuriei Sale de a arăta clar prețuirea lucrării lui Hristos, pe care El i-o acordă, Dumnezeu vrea ca noi să fim ca Acela, pe care El L-a glorificat. Noi putem deja acum să spunem: „așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17); aceasta înseamnă că noi deja acum, în timp ce suntem încă în lumea aceasta, sunt la fel de desăvârșit primiți precum El este la dreapta lui Dumnezeu. Însă va veni timpul, când vom fi transformați așa cum este El, când chiar și trupurile noastre sărmane vor fi transformate în asemănare cu

trupul Său al gloriei. Ce har! Așa cum noi eram și așa cum suntem, noi trebuie să fim făcuți capabili să ne ridicăm privirea în sus spre Hristos în glorie și să spunem: „Vom fi ca El”.

Cum – așa am putea întreba – va avea loc această transformare în noi? Răspunsul îl găsim tocmai în locul acesta: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). În timp ce pe de o parte Hristos este în glorie, în al cărui chip noi trebuie să fim transformați, pe de altă parte faptul, de a-L vedea acolo, este unealta în puterea Duhului prin care are loc această transformare. Ce simplu! Noi trebuie numai să privim într-acolo, și noi devenim deja transformați – transformați în același chip, din slavă în slavă (căci este un proces succesiv) prin Duhul Domnului. Noi devenim marcați de chipul Aceluia pe care Îl privim; razele gloriei feței Sale cad pe noi, pătrund în noi și ne transformă moral în asemănarea cu Domnul nostru.

În aceasta constă deci responsabilitatea noastră. Țelul este înaintea noastră; și noi stăm înaintea lui cu fața descoperită, la care numai puterea divină ne poate transforma în chipul Său; însă I-a plăcut lui Dumnezeu să lege efectul acestei puteri prin Duhul cu privirea noastră spre Cel glorificat. Cine nu ar vrea să stea permanent cu privirea îndreptată înainte și să capteze fiecare rază, care coboară de la un astfel de Domn, și anume cu dorința sinceră să se asemene tot mai mult cu Acela spre care noi privim? Aceasta este taina creșterii în har – să privești neștrămutat la Hristos, care șade pe tronul Tatălui. Nu trebuie însă să uităm, că chiar și procesul acesta conduce numai la o asemănare crescândă. Asemănarea deplină – așa cum ne învață apostolul Ioan – se lasă așteptată până în momentul când noi Îl vom vedea așa cum este El. Deci aici pe pământ nu este nici o desăvârșire, deoarece norma de sfințenie a lui Dumnezeu este Hristos în glorie; și El nu Se va odihni, până când noi nu vom corespunde pe deplin acestei norme. Fie ca noi să avem privirea îndreptată spre această țintă, pentru ca noi în fiecare zi să devenim tot mai mult asemenea Lui, Aceluia care într-o zi vom fi ca El!

*Doamne, în glorie să Te privesc,
Ca Tine să devin, în trupul pământesc ...*

5. Deoarece El este desfătarea lui Dumnezeu, și noi ne bucurăm de El; „și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său; Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). Când El era încă aici pe pământ, de două ori a venit un glas din cer și a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit”. El era în totul desfătarea lui Dumnezeu, și pe El Dumnezeu Se odihnea cu plăcere. Înainte ca El să părăsească lumea aceasta, a spus: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau” (Ioan 10.17). Prin lucrarea Sa, pe care a făcut-o la cruce, prin care a glorificat pe Dumnezeu – și chiar cu privire la problema păcatului -, și a pus baza pe care Dumnezeu pe drept a putut salva pe cel care crede și împăca toate lucrurile cu sine Însuși (Coloseni 1.20), El Și-a revendicat pentru Sine un drept nou de la Dumnezeu. Așa spune El și, anticipând crucea: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată” (Ioan 13.31,32). Dumnezeu a și făcut aceasta, așa că Hristos stă acum glorificat la dreapta Sa; căci Dumnezeu S-a bucurat așa de mult să-I ofere dreptul nou câștigat și (dacă avem dreptul să spunem cu toată reverența așa) prin aceasta să facă cunoscut prețuirea acordată de El lucrării lui Hristos. Acolo șede El acum, desfătarea inimii lui Dumnezeu, dar și centrul gloriei; și Dumnezeu Își găsește desfătarea în El, Cel care a restabilit gloria Sa și L-a glorificat în fiecare trăsătură de caracter a Sa; și El ne invită să avem parte împreună cu El la această bucurie. La aceasta suntem noi chemați, și anume – să împărtășim cu Dumnezeu sentimentele și gândurile Lui cu privire la Fiul Său preaiubit. Inima lui Dumnezeu are destul

9. *Hristos, țelul nostru*

în El, și cu siguranță și inima noastră; și dacă El umple inima lui Dumnezeu, ar trebui ca El să umple la fel și inima noastră.

Este bine, dacă ținem seama și de acest aspect al adevărului. Hristos este nu numai un Salvator, un Mântuitor în toate nevoile noastre, ci El este și Acela care satisface pe deplin inima lui Dumnezeu, El, Omul după inima lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește cu plăcere ca și noi să-L prețuim potrivit gândurilor Sale, în bogăția Lui și caracterul Lui ales, și cu bucurie să participăm la prețuirea Lui Dumnezeu a Aceluia care a renunțat la toate pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.9-11).

Dacă El este deja astăzi desfătarea noastră, El va fi și în veșnicie. Noi vom fi pentru totdeauna la Domnul. El Însuși va fi totdeauna la noi, Mielul, sacrificat odată, însă atunci ca și acum Om, căci niciodată nu va renunța la natura Sa umană, pe care El a luat-o atunci; și atunci El va umple pe deplin și desăvârșit privirea noastră. Ce studiu care nu se termină niciodată ar fi să căutăm și să contemplăm cele mai diferite și mai multiple însușiri alese ale Sale! Vom privi fața Lui fără să obosim vreodată, delectându-ne cu frumusețea Lui!

Vom auzi glasul Lui; și cât de mult ne vom lega de fiecare cuvânt care va veni de pe buzele Lui! Tot ce vom vedea și auzi va umple sufletele noastre cu o bucurie nespus de mare; și fără încetare ne vom bucura să ne prosternăm la picioarele Lui în adorare și laudă.

Doamne, anticipă timpul acesta și îndepărtează ochii noștri de la tot ce întunecă privirea noastră pentru Tine, pentru ca noi să fim atrași cu totul la Tine!

*Tu ești Cuvântul veșnic, neclintit,
Unicul Fiu al Tatălui;
Dumnezeu vestit, văzut și auzit,
Care stă pe tronul cerului.
Vrednic ești Tu, Miel al lui Dumnezeu, ca
Orice genunchi să se plece-naintea Ta.*

*Deplin vizibil în Tine e
Propriul chip al Tatălui, întipărit:
Plinătatea Dumnezeirii se vede,
Divinul veșnic și dezvăluit.
Vrednic ești Tu, Miel al lui Dumnezeu, ca
Orice genunchi să se plece-naintea Ta.*